

Phản Quốc Hay Ái Quốc

Hương Vân Thiên

Trong cuốn sách "Nhìn lại biến cố 1.11.1963", tác giả Nguyễn Mạnh Quang gọi gia đình ông Ngô Đình Diệm là "ba đời Việt gian". Vì nói nhảm như vậy, nên trong Buổi Hội thảo Văn Hóa trước đây với sự tham gia của 8 văn nghệ sĩ, được tổ chức ở thành phố Seattle, Washington; ông Quang bị người ta "hỏi thăm sức khỏe" hơi kỹ.

Trước một cử tọa sôi nổi, ông Quang đâm ra lạnh gáy, nên cứ đứng ra ú-a ú-ớ như thằng ngọng. Cuối cùng, theo bài tường thuật lại buổi Hội thảo do ông Nguyễn Mạnh Quang gọi đến các báo, thì nhà văn Nguyên Vũ đành phải đứng ra cứu bồ bằng cách "*ôn tồn kể ra từng hành động phản quốc của ba đời nhà Ngô, và khẳng định tất cả những điều tác giả Nguyễn Mạnh Quang viết trong quyển sách trên đều có bằng chứng*".

Vẫn theo bài tường thuật, nhà văn... gà nhà Nguyên Vũ không thích dùng chữ "Việt gian" mà nhà giáo... gà nhà Nguyễn Mạnh Quang đã xài, bởi vì danh từ "Việt gian" đã bị Việt cộng lạm dụng nên ông ta: "đề nghị dùng chữ "cộng tác với ngoại xâm" thay cho chữ "Việt gian" dành cho gia đình Ngô Đình Diệm".

Hai ông Nguyễn Mạnh Quang và Nguyên Vũ có thể chống chế rằng, tại vì hai ông phát giác ra... "ba đời họ Ngô là Việt gian", cho nên có quyền miệt thị gọi tên Ngô Đình Khả, Ngô Đình Khôi, Ngô Đình Diệm một cách trống không như thế để tỏ thái độ lên án. Nói kiểu đó, là nói bố láo. Bởi vì công và tội của một người cần phải được công luận và thời gian kiểm chứng. Nhờ công luận và thời gian, tên tuổi của danh sĩ Khái Hưng vẫn ngời sáng trong văn học sử, mặc dù bọn Việt cộng đã xa xả chửi Khái Hưng là "Việt gian", là "phản động" trong ròng rã hơn 50 năm qua.

Kinh nghiệm bảo chúng ta rằng, những biến cố, và sự kiện được sàng lọc qua qua nhiều thế hệ sẽ gom góp lại để viết thành lịch sử. Và nếu không được công luận đeo kính hiển vi vào mà gạn lọc, lịch sử sẽ biến thành cái giỏ rác chứa đựng toàn những luận điệu vu khống, hoặc trả thù cá nhân của kẻ mạnh đối với kẻ yếu, của người sống đối với người không còn sống.

Dĩ nhiên, mọi người có quyền, cũng như có bổn phận gồng gánh sỏi cát, đất đá lại để chung sức xây cất căn nhà lịch sử. Nhưng trước khi ý kiến của mình được

công luận và thời gian kiểm chứng, nó vẫn chỉ là một giả thuyết. Và một giả thuyết của lịch sử không nhất thiết là lịch sử. Cho nên một người tự trọng, biết tôn trọng độc giả, và nhất là có giáo dục khi nêu ra giả thuyết "ba đời nhà Ngô Việt gian" (để chờ công luận và thời gian kiểm nghiệm), sẽ không bao giờ nên dùng mấy tiếng xách mé như "gia tộc Ngô Đình Diệm", hoặc gọi trống những người quá cố lớn tuổi là Ngô Đình Khả, Ngô Đình Khôi, Ngô Đình Huân.

Ai cũng biết, giáo dục là một phần của văn hóa. Và vạn bất đắc dĩ, người ta có thể ... vô giáo dục ở chợ cầu Ông Lãnh. Nhưng không ai nỡ đi vô giáo dục ở một buổi Hội thảo Văn Hóa bao giờ.

Trừ phi đây là buổi Hội thảo về... văn hóa Cầu Muối thì không kể.

Tru di tam tộc có môn bài

Đọc xong bài tường thuật về buổi Hội thảo trích dẫn ở trên, Hương Vân Thiên lấy làm tiếc là tác giả bài tường thuật đã không chịu liệt kê rõ ra cái mà nhà văn Nguyễn Vũ gọi là "những bằng chứng phản quốc" của cụ Ngô Đình Khả, của ông Ngô Đình Khôi và người con trai Ngô Đình Huân, xem là những bằng chứng gì ? Cho nên, người viết lại đành phải giới hạn lời bàn của mình vào một nhân vật duy nhất trong gia đình họ Ngô, mà cuộc đời và những việc làm của người đó không có người Việt Nam nào mà không biết tới. Người ấy, là ông Ngô Đình Diệm. Bàn về một người được mọi người quen mặt, biết tên như ông Diệm thì trắng đen rạch ròi ra rồi. Nếu ông Diệm "phản quốc, Việt gian", tất không ai có thể cãi cho ông thành người yêu nước, và ngược lại.

Ngoài ra, lý do chọn ông Diệm, thay vì chọn người khác trong gia đình họ Ngô để bàn là vì dù muốn hay không, ông Diệm - người lãnh đạo miền Nam trong một giai đoạn sôi động và đáng nhớ nhất của cận sử - cũng đã là người của lịch sử.

Hơn nữa, thí dụ ngay cho dù cụ Ngô Đình Khả, ông Ngô Đình Khôi và người con Ngô Đình Huân có thực là "Việt gian, phản quốc" như ông Nguyễn Mạnh Quang đã kết tội đi chăng nữa, thì những việc làm không phải ấy của họ vẫn chẳng ảnh hưởng gì đến chỗ đứng của ông Diệm trong lịch sử.

Lịch sử không thể có cái trò tru di tam tộc. Đối với lịch sử, công ai làm nấy hưởng, tội ai làm nấy chịu. Ông bố có thể là anh hùng. Nhưng điều ấy, không có nghĩa là đứa con không phản quốc. Và không phải cứ hễ có đứa con đi thờ giặc, là sự nghiệp kiêu hùng của ông bố phải tiêu tan.

Tuy lịch sử chê... tru di tam tộc, nhưng lũ Việt cộng lại khoái bắt dân Việt Nam phải kê khai lý lịch ba đời. Ngoài ra, dân bán tôm, bán cá nơi chợ Đồng Xuân và hậu duệ của họ cũng thích réo tam đại nhà người ta ra nhieếc móc mỗi khi có ai đó lỡ dại trả giá, mà lại không mua. Họ là những chuyên viên... tru di tam tộc. chả trách, họ hay méo mó nghề nghiệp.

Phản quốc hay ái quốc ?

Năm 32 tuổi, ông Ngô Đình Diệm trở thành vị quan đầu triều. Trong một xã hội trọng hư danh như xã hội Việt Nam ngày ấy, chiếc ghế Tể tướng "ở dưới một người, ở trên vạn người", phải là chiếc ghế mơ ước của bất cứ ai. Nếu chỉ muốn cầu kết với Tây mũi lõ hầu kiếm chác danh lợi, ông Diệm ngu gì mà đi từ quan. Ông sẽ bám trụ hy sinh làm Thượng thư đều đều, dài dài để vinh thân phì gia cho tới nơi, tới chốn. Nhưng vị Thượng thư "khờ dại" kia lại chỉ nhìn chiếc ghế tể tướng như một phương tiện giúp ông đòi lại chủ quyền cho dân Việt, nước Việt. Một khi cái quốc bảo bị thực dân cướp đoạt không thể đòi lại được, thì ngôi Tể tướng đối với ông chả có nghĩa lý gì cả.

Nói thì nghe dễ lắm, đơn giản lắm. Nhưng nếu đã chứng kiến cái trò ăn mày danh lợi... từ xa với cộng sản của bọn hàng binh, đón gió, trở cò trong thời gian qua, chúng ta mới cảm nhận hết được tính cách phi thường trong hành động rũ bỏ danh lợi của ông Diệm.

Như vậy, chuyện vứt bỏ ngôi Tướng quốc vào giỏ rác, chỉ bởi vì không thể tự mình thực hiện được cái kế hoạch nhằm đòi lại chủ quyền cho Nam Triều của ông Diệm là hành động phản quốc hay ái quốc ???

Và cái thái độ xuất, xử thắm nhuần tinh thần Nho học Đông phương nơi ông Diệm, là thái độ sống của "tên việt gian", hay là việc làm của một bậc trí giả Việt Nam ngoại hạng ???

Suốt chín năm Đệ Nhất Cộng Hòa, nước Việt Nam được bạn nể, thù gờm, và ân nhân không dám giỡn mặt. Tổng Thống Ngô Đình Diệm thấp bé, nhưng cách hành xử quyền bính như mơ của của ông, làm nước Việt, và dân Việt mở mày, mở mặt với đời.

Năm 1958, nước Mỹ đón Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa: Ngô Đình Diệm công du Hoa Kỳ theo nghi lễ quốc khách. Tổng thống Mỹ và toàn bộ nội các long trọng đón tiếp TT Ngô Đình Diệm ở Bạch Cung. Lưỡng viện Quốc hội Mỹ nhất loạt đứng dậy nghinh tiếp ***Tổng Thống Ngô Đình Diệm con người đã vung chiếc đũa thần lên, để biến một xứ sở tan nát vì nội chiến, vì ngoại xâm,***

vì nạn sứ quân, và vì âm mưu của đủ loại thực dân cũ mới, thành một quốc gia kỷ cương và thịnh vượng nhất Đông Nam Á.

Phải nhắc như thế, để quên đi cái thảm cảnh ông Thủ tướng râu kẽm mặt dạn mày dày đi gọi nguyên thủ Mỹ bằng "papa", và sau đó, lại còn đủ "liêm sĩ" và "can trường" để thuật lại cái trò nhận bố xưng con ô nhục đó, trong một cuốn hồi ký viết bằng thứ tiếng Mỹ chẵn bò cho người Mỹ đọc.

Cũng phải nhắc lại cuộc công du Mỹ quốc của Tổng Thống Ngô Đình Diệm, để quên đi nổi bẽ bàng và mất mặt mà ông Thiệu phải đối mặt khi đến thăm nước Mỹ, nhưng không được TT Mỹ tiếp ở Bạch cung, và không có Bộ trưởng Mỹ nào thèm lộ mặt ra đón tiếp. *Làm chính trị phải lì thì còn tạm có thể chấp nhận được, chứ bị ngoại nhân dẫm đạp lên quốc thể của mình như vậy, mà vẫn lì ở lại thăm viếng nước người ta, thì hành động lì lợm xuẩn ngốc ấy, chỉ có thể phát xuất từ một kiểu lãnh tụ không óc, thiếu trái tim, và mang nặng căn tính nô lệ.*

Cô Tổng Thống Ngô Đình Diệm đã phải làm xiếc, để một mặt nhận tiền viện trợ Mỹ chống cộng và kiến thiết quốc gia, nhưng mặt khác nhất định không cho lính Mỹ đổ vào Việt Nam để... biểu không chính nghĩa chống ngoại xâm cho cộng sản. Bởi thế, mới có vụ "đàn áp Phật giáo". Tân đại sứ Mỹ đến Việt Nam với thái độ và quyền hạn của một quan Toàn quyền. Nhưng Tổng Thống Ngô Đình Diệm lại cương quyết hành xử đúng cương vị Tổng thống của một quốc gia tự chủ. Có một lần để tỏ uy quyền, Đại sứ Mỹ đến Dinh Độc Lập mà không báo trước, viên Giám đốc nghi lễ theo lệnh tổng thống Diệm, đã nhã nhặn mời ông Đại sứ Mỹ vui lòng làm cái hẹn, để chờ Tổng Thống Việt Nam Cộng Hòa cho yết kiến. Một lần khác, Đại sứ Mỹ yêu cầu TT Diệm đến chủ tọa buổi lễ tiễn đưa thi hài các quân nhân Mỹ bỏ mình vì Việt cộng pháo kích về Mỹ. Tổng Thống Ngô Đình Diệm tuy tri ân sự hy sinh của người Mỹ, nhưng vẫn từ chối lời thỉnh cầu với ý do rất giản dị: *"Một binh sĩ Mỹ, sau tất cả, vẫn là một chiến binh trên chiến trường. Nơi một đất nước chiến tranh như Việt Nam, mỗi ngày ngày có nhiều binh sĩ cả Việt lẫn Mỹ tử trận. Dĩ nhiên rất đau lòng, nhưng trên cương vị nguyên thủ một nước, nên không có đủ thời giờ để đến tiễn đưa mọi tử sĩ".*

Những câu chuyện vừa nói, tuy nhỏ, nhưng ý nghĩa của nó thì rõ ràng: Ông Diệm cương quyết bảo vệ chủ quyền và gìn giữ thể diện quốc gia bằng mọi giá.

Trong biên cố năm đó, tuy biết mình chơi với lửa và nắm dao đằng lưỡi, nhưng Tổng thống Ngô Đình Diệm vẫn nhất định "khả sát, bất khả nhục". Thái độ sống lầm liệt ấy, đã khiến ông Đại sứ Mỹ tuy bực tức, căm giận, nhưng không thể không kính trọng. Trước và sau tất cả, Tổng Thống Ngô Đình Diệm là vị nguyên thủ mà ngoại nhân có thể ghét, hoặc thích, nhưng không thể khinh.

Nếu một lãnh tụ cỡ như tổng Thống Ngô Đình Diệm mà cũng bị coi là ... "phản quốc, Việt gian", thì dân tộc Việt Nam cũng chỉ mong có được những người lãnh tụ trong tương lai cũng "phản quốc, Việt gian xêm-xêm cỡ như Tổng Thống Ngô Đình Diệm, để cho tiền đồ dân tộc được nhờ.

Ngày xưa, vì phải tội Thiến, nên Tư Mã Thiên tiên sinh đã dốc toàn sinh lực không nơi phát tiết của mình, để hoàn thành pho Sử Ký danh trấn thiên hạ. Bây giờ, vì chế độ oeo- phe của mỹ coi bộ rộng rãi quá, nên có nhiều ông sức dài vai rộng chả biết làm gì, bèn xoay ra làm Sử gia rửa mặt, giả cầy. Quý vị sử gia giả cầy này cũng không thèm viết Sử ký như Tư Mã thiên, mà lại hì hục ... sáng tác ra sử Ky, tức Ky Ky, hay nói nôm na là sử Gâu Gâu đấy, thưa quý vị.

Hương Vân Thiên

Mục Bút Chăng Tà: Văn Nghệ Tiền Phong

Nguồn: http://hon-viet.co.uk/HuongVanThien_PhanQuocHayAiQuoc.htm

Khánh Vân chuyển đến

www.vietnamvanhien.net

Một nhà lãnh đạo sáng suốt là biết đặt quyền lợi của quốc gia và dân tộc lên trên hết; Trên phe nhóm, đảng phái, gia đình và cá nhân. Nhất là biết lợi dụng thời cơ để giành tự chủ mà không bị thế lực trong và ngoài nước khuynh loát hay lường gạt.